

**MICHAEL KATZ
KREFELD**

TONUTÍ

**** DÁNSKÝ KRIMINÁLNÍ BESTSELLER ****

Michael Katz Krefeld

TONUTÍ

Michael Katz Krefeld

TONUTÍ

Nakladatelství Paseka
Praha – Litomyšl

PŘELOŽILA MARKÉTA KLIKOVÁ

SAVNET

Copyright © Michael Katz Krefeld, 2014

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Markéta Kliková, 2015

ISBN PDF 978-80-7432-670-7

Všude kolem strážní věže
princové drželi hlídky
zatímco ženy vcházely a vycházely
služky s nahými lýtky

BOB DYLAN: POD STRÁŽNÍ VĚŽÍ
(přel. Pavel Šrut)

*Pro Lis, mou nejlepší přítelkyni, nejkrásnější choť
a mé první i poslední.*

Věznici ve tvaru podkovy hustě skrápěl déšť. Teď v noci tu panoval klid. Za matnými vysokými okny nejbližší strážní věže se míhaly siluety noční stráže. Dole pod hlavní věží stáli čtyři vojáci ze XIV. divize, karabiny jim volně visely přes ramena. Byla to klidná noc, žádné nové transporty zadržených nedorazily. Muži spolu tlachali a clonili si přitom cigarety před deštěm, takže jim při každém potáhnutí osvětlily dlaně.

V prvním patře bloku B se u vchodu do výslechových místností zastavil plukovník Hausser a sledoval červené světlo na stropě. Bylo mu kolem pětatřiceti, ale vrásčitý obličej dělal dojem, že je podstatně starší. Byl v civilu a déšť mu promáčel kabát sahající až ke kolenům. Netrpělivě přešlapoval a svíral prsty v černých kožených rukavicích. Celá věznice byla řízena světelnými signály, takže přesun vězně z cely do některé z výslechových místností probíhal, aniž by se dotyčný dostal do kontaktu s někým jiným než s důstojníkem, který vedl výslech. Systematická izolace byla přesně naplánovaná, a přestože Hausser tohle nařízení schvaloval, švalo ho, že tu sám musí takhle čekat. Chvilí poté, co byl vězeň odveden, světlo na stropě zezelenalo. Hausser, který měřil skoro dva metry, pokračoval za roh a dál úzkou chodbou, po jejíchž obou stranách se táhly řady vypolstrovaných a hermeticky uzavřených dveří výslechových místností.

I přes pokročilou noční hodinu probíhaly téměř ve všech sto dvaceti místnostech ve třech poschodích výslechy. Tak znělo druhé nařízení v Hohenschönhausenu: Nikdy nedopřejte vězňům noční klid.

Hausser si odemkl dveře úplně poslední kanceláře v chodbě a pak rozsvítil stropní světlo. Místnost byla zařízena naprosto spartánsky. Stál v ní jen psací stůl, dvě židle a kartotéka. Byla úplně stejná jako ostatních sto devatenáct místností. Ačkoli

Hausser do věznice docházel již přes šest let, nikdy tu žádné-
ho vězně nevyslychal. Tahle kancelář jen zastírala jeho zcela
vlastní výslechové metody. Hausser obešel prázdný psací stůl,
který zabíral většinu prostoru, a přešel ke kartotéce v rohu.
Otevřel ji ošoupaným klíčkem. Z horní zásuvky vytáhl svazek
klíčů a strčil si ho do kapsy.

O několik minut později opět stanul venku na dvoře. Zvedl
si límec a pospíchal hustým lijákem k původní administrativ-
ní budově věznice, která teď sloužila jako sklad. U schodů do
sklepa stál na stráži mladý voják. Když spatřil Haussera, na-
přímil se a zasalutoval. Hausser sešel po strmých schodech. Ze
tmy mu vyšli vstříc dva lidé z jeho úseku. Neznatelně na ně ký-
vl a společně se vydali chodbou, kde se jedna vedle druhé tísni-
ly vlhké cely. Jedinou místností, která po výstavbě nového kří-
dla nesloužila jako skladiště, byla poslední cela v chodbě. Ta
patřila oddělení Z, tedy Hausserovu úseku. Tuhle místnost a je-
jí útroby znalo jen velice málo lidí. Dokonce ani soudruh Miel-
ke, ministr státní bezpečnosti, ani soudruh Erich Honecker
nevěděli o její existenci zhola nic. Občas slyšeli o výsledcích,
které měly svůj prapůvod tady. Ale to se stávalo jen zřídkakdy.

Hausser vytáhl klíče a odemkl. Ze všech sil zabral za těžké
dveře cely, až zrezivělé panty zaskřípaly.

Stísněný prostor žlutě ozařovala žárovka. Místnost, jež nemě-
la okna ani odvětrávání, kdysi obývalo až dvacet vězňů najed-
nou. Teď ovšem stála uprostřed jen jedna velká kovová bedna.
Tvořily ji čtyři ocelové lodní dveře svařené železnými rámy,
na koncích ji uzavíraly kovové desky. Tyhle dveře si Hausser
kdysi vyžádal z námořní loděnice v Rostocku a na sváření měl
kováře, který svou práci vykonal ve vší tajnosti přímo tady dole
v cele. Horní dveře, které fungovaly jako poklop, v sobě měly
kulaté okénko. Jako kdyby bedna Hausserovi lhostejně opě-
tovala pohled. Z jejího pravého boku vedla k vodovodnímu
kohoutu na nejbližší zdi tlustá gumová hadice. Pod netěsní-
cím spojem mezi kohoutem a hadicí se na zemi vytvořila menší

louže. Hausser ji překročil a přistoupil k bedně. Naklonil se nad zrezivělé víko, z něž se ve velkých cárech odlepovala černá barva, a přešel rukou v rukavici po kulatém okénku. Pak sevřel ruku v pěst a zabušil do skla. Uvnitř truhly to divoce zavířilo, až voda vystříkla na vnitřní stranu okénka. Hausser znovu zabouchal, a v tu chvíli se ze tmy vynořil bledý napuchlý obličej. Muž na něj pohlédl zdivočelýma zarudlýma očima.

„Jen nevinní spí,“ zamumlal Hausser.

Mogens pustil vodu z kohoutku u kuchyňského dřezu a opláchl z talíře zbytky ovesné kaše. Kartáčkem na nádobí setřel poslední hrudky do výlevky v nerezovém dřezu, kde se rozpustily a zmizely. Bylo za deset minut sedm. Ze sousedního bytu slyšel zvýšené hlasy sousedů a naříkající dítě. Utřel si ruce do utěrky a podíval se na sebe, zda si nezašpinil bílou košili. Přistoupil k lednici a začal z ní vyhazovat věci do pytle na odpadky, který pak donesl k odpadové šachtě na chodbě a vhodil ho do ní. Vrátil se do bytu, vešel do koupelny a do hygienické tašky s nejdůležitějšími věcmi, jež si zabalil předchozí večer, vložil kartáček na zuby a poloprázdnou zubní pastu. Pohlédl na sebe do zrcadla. Odhrnul si z čela prořídle vlasy, nasadil silné brýle a promnul unavené oči. Bylo mu dvaadvacet, ale cítil se, jako by měl půlku života dávno za sebou. Buclatý obličej jasně dokládal jeho nezdravý životní styl, nadměrnou konzumaci jídla z fastfoodů i nedostatek pohybu. Vážil minimálně o dvacet kilo více, než by měl, a v příliš velkém obleku vypadal ještě objemnější. Ale to brzy skončí. Chtěl žít zdravě a víc se hýbat. I to se s dneškem změní. Otočil se a vešel do ložnice, kde na posteli ležel otevřený kufr. Vedle oblečení zasunul toaletní tašku a průhlednou igelitku s blondátou parukou a tmavými brýlemi, které si koupil, aby se zamaskoval, až nadejde čas. O pět minut později stál u hlavních dveří v kabátu, v jedné ruce měkkou aktovku a v druhé kufr. Naposledy pohlédl do bytu a pak zabouchl. Byl si jistý, že ať to dneska dopadne jak chce, už se sem nikdy nevrátí.

Prošel ulicí Overgaden oven Vandet, kde se ještě nerozpustila mlha, která se válela nad průlivem s loděmi vyvázanými k nábreží. Zvuk malých plastových koleček kufru mu rval uši a vzbudil podřimujícího anglického buldoka na zádi nejbližší lodi. Pes zaštěkal a nevrle vzhlédl k Mogensovi, který se rychle

stáhl na druhou stranu ulice. Míjel v tu chvíli azylové místo Fedtekælderren. Jeden bezzubý muž ze skupinky bezdomovců, kteří tam popíjeli kávu, ho pozdravil a kývl na kufr. „*Bon voajáž*,“ zašišlal za ním.

Mogens mu neodpověděl a raději přidal do kroku.

Chvíli nato táhl kufr po přechodu pro chodce na náměstí Christianshavns Torv. Zastavil se na zastávce autobusu před domem Lagkagehuset, kde se z pekárny linula vůně teplého chleba. Jen málokdo ví, že tu dříve býval sirotčinec a nápravné zařízení. To bylo ovšem teď to poslední, co ho zajímalo. Netrpělivě pohlédl na hodinky: do příjezdu linky 9A zbývaly ještě dvě minuty. Začali se kolem něj shlukovat čekající cestující. Pocítil záchvěv klaustrofobie a na čele mu vyrazil pot. Musí dostat nervy pod kontrolu. I když se normálně potil i při sebemenším rozrušení, dnes z něj musí číšet chlad. V tu chvíli před něj přijel autobus a otevřel dveře. Pocítil, jak do něj lidé vzadu netrpělivě strčili, a nastoupil do plného vozu.

Vmáčkl se do prostoru u prostředního výstupu tak blízko ke dveřím, jak to jen bylo možné, aby k němu během jízdy proudil čerstvý vzduch. Jenže projížděli centrem, a tudíž nastupovalo stále více cestujících. Pomalu ho odsouvali víc a víc dozadu, kde byl vzduch těžký a skoro se tam nedalo dýchat. Cítil, jak na něj i na velký kufr několik spoleucestujících upírá zrak. Všichni si jistě domysleli jeho plán a bylo jen otázkou času, kdy někdo z nich zavolá policii. Znovu ho zaplavila úzkost a ze všeho nejvíc se chtěl protlačit ke dveřím a vyskočit. Ale ovládl se, zavřel oči a pokusil se získat kontrolu nad svým dechem.

Když autobus konečně dojel k hlavnímu nádraží, s úlevou vystoupil a spolu s proudem cestujících vystoupal po širokých schodech do příjezdové haly. Nevolnost z jízdy polevovala a nahradilo ji omámení z adrenalinu, který mu proudil tělem. Mogens pokračoval přes rozlehlou halu k úschovně zavazadel u ulice Reventlowsgade. Prošel kolem místnůstky dozorců. Věděl, že se tam někdo objeví nejdřív za hodinu. Bledé světlo zářivek na stropě se odráželo v nekonečné řadě hliníkových

dvířek úschovných boxů a celý prostor mu připomínal márníci. Zrak upíral do země a vyhýbal se pohledem kamerám na stropě. Policie by ho sice podle záběrů identifikovat mohla, ale to by už měl být pryč. Našel prázdnou skříňku a vložil do ní kufr. Za čtyřiaadvacetihodinovou úschovu zaplatil šedesát korun. Jestli všechno klapne, bude zpátky dřív než za pět hodin. Jestli tedy... všechno klapne.

Nastoupil s původní jízdenkou a posadil se na jedno ze sedadel vpředu. Tentokrát v lince 9A nejel skoro nikdo. Ranní provoz ovšem zhoustl a zpáteční cesta městem probíhala o něco těžkopádněji. Znovu pohlédl na hodinky. Bylo za pět minut tři čtvrtě na osm. Za šest minut zase stane na náměstí Christianshavns Torv a bude mít dost času odtamtud ujít přibližně osm set metrů do Brobergsgade. V sedm padesát devět si píchne v práci. Stejně jako už to dělá takřka dvacet let. Nikdo z kolegů nebude tušit žádnou nekalost. Všechno se bude zdát naprosto normální. Při tom pomýšlení se usmál... Náhle se autobus zastavil uprostřed mostu Knippelsbro. Mogens pohlédl před sebe a za čelním sklem spatřil červenobílou závoru, která padala dolů a uzavírala cestu. Dolehl k němu zvuk signálu a část mostu s celou silnicí se zvedla do vzduchu, jako kdyby to byl přímý vjezd do zataženého nebe.

To nemůže být pravda. Tohle se nesmí stát. Nedokázal pochopit, jakou má smůlu. To do svého jinak na minutu přesného plánu nezapočítal. Panicky pohlédl na hodinky, už bylo tři čtvrtě na osm. Vyhlédl z okna na přístavní průplav, kudy se šnečím tempem šinul k mostu třístěžňový škuner. V duchu tu starou plachetnici proklínal. Proklínal posádku na palubě, mávající chodcům a cyklistům, kteří se postavili k zábradlí a užívali si nečekaný pohled na krásnou loď.

V 8.04 Mogens vyskočil z autobusu na zastávce Christianshavns Torv. S aktovkou pod paží uháněl přes silnici k ulici

Dronningensgade a po ní dál. Nevzpomínal si, kdy naposledy takhle utíkal, a soudě podle nemotorného běžeckého stylu už to dávno zapomnělo i jeho tělo. Když konečně doběhl do Brobergsgade, musel se zastavit, aby zase popadl dech. Rychle si upravil oblečení, utřel si z čela pot a pak se vydal k otevřené bráně vedoucí k budově, v níž sídlila společnost Lauritzen Enterprise. Řemeslníci už se dávno vydali na stavbu, na malém dvorku nestála žádná auta. Mogens před dílnou zahlédl několik přecházejících mechaniků. Rychle vyběhl po schodech do prvního patra, kde se nacházelo účetní oddělení. Otevřel dveře a vzal z police u hodin děrovanou kartu se svým jménem. Pracoval pro starou firmu se stejně starými tradicemi a zastaralým systémem. Ozvalo se duté *cvak* a na píchačkách se ukázalo 8.19. Dosud se nikdy nestalo, že by do práce dorazil tak pozdě.

„Nemohl ses vyhrabat z postele?“

Mogens se otočil a pohlédl na Carstena Holta, vedoucího prodeje. Bylo mu okolo pětatřiceti, byl opálený a měl výrazně krátké nohy, jako kdyby mu pořádně vyrostla jen horní polovina těla. Carsten měl starý Chevrolet Camaro, o němž velice rád mluvil. Proto se mu většinou říkalo Carsten Camaro nebo jen CC, což mu nevadilo.

Carsten na něj ukázal. „Jseš celej zpocenej, Mogensi. Ne-jseš nemocnej?“

„Zpocenej?“ Mogens si rychle otřel čelo a odložil kartu zpátky na místo. „Vůbec ne,“ odpověděl. „Proč myslíš, CC?“

„Leje ti z obličeje.“

Mogens zavrtěl hlavou a pospíšil si k sobě do kanceláře. V zádech přitom cítil Carstenův pohled.

Spatřil tam hromady faktur a příloh, které mu přistály na psacím stole. Ve skutečnosti je měly zaúčtovat holky z účetního oddělení. On měl na starost vyšší účetnictví – postarat se, aby se případné nesrovnalosti zakamuflovaly před daňovým úřadem. Z tohoto hlediska byla jeho práce neustále kreativní. Ztěžka dosedl do ošoupané židle, která pod jeho váhou zavržala.

Celý plán ohrozilo zvednutí mostu. Díval se na něj Carsten Camaro podezřívavě, nebo si to jen vsugeroval? Mogens si vybavil buldoka na lodi, který na něj vrčel. Byl špatným znamením, jako by ho poslalo samo peklo. Ale bude muset pokračovat. Jestli svůj plán neuskuteční dnes, nikdy tady tomu neunikne.

Hausser vzal za kliku lodních dveří, otevřel bednu a panty zavrzaly. Oběma rukama chytil držadlo, zatáhl za dveře a nechal je přepadnout na jednu stranu. Z truhly začpěl štiplavý zápach moči. Bledý oplácáný člověk, který seděl napůl ponořený ve znečištěné vodě, se na Haussera vrhl. Obojek i kožená pouta okolo zápěstí byla připevněná k řetězu na dně bedny a držela ho beznadějně pevně. Hausser se zadíval na silného, asi šedesátiletého muže. Kůže vypadala průsvitně, jako kdyby se měla po mnoha dnech, kdy muž ležel ve vodě, rozpustit. Černé chlupy mu na zádech i končetinách zplihly jako sčesaný kožich. „Pusťte mě... prosím...“ vykoktal muž modrými rty.

„Vězni, identifikuj se.“

Muž k Hausserovi prosebně vzhlédl. „Číslo 1-6-6... Pusťte mě, buďte tak hodný.“

„To bych skutečně moc rád,“ odpověděl Hausser. „Myslíš si, že mě baví trávit čas tady dole?“

Muž zavrtěl hlavou.

Hausser vytáhl z kapsy svazek klíčů. Muž hypnotizoval klíče pohledem a pokoušel se k Hausserovi vztáhnout ruku se zamčenými pouty. „Ale nejdřív mi musíš říct pravdu.“

„To... to už jsem řekl.“

Hausser zavrtěl hlavou. „Tři měsíce jsi při výslechách lhal. Pravidelně tě přistihovali při jedné lži za druhou. Dávali ti cigarety, kávu, byli na tebe hodní, a přesto – nebo snad právě proto – ses rozhodl lhát. Z toho důvodu tě přenechali mně.“

„Ale já jsem nevinnej. Ani nevím, z čeho mě obviňujete. Nic mi neřekli.“

„Sám víš nejlíp, co jsi provedl. To ti nemusíme vykládat. Ale místo toho, aby ses kál a přiznal se, rozhodl ses lhát. Jen se na sebe podívej. Vidíš, k čemu ti to bylo.“

Muž se pokusil v bedně změnit polohu a natáhnout nohy, ale stísněný prostor a řetězy mu to nedovolily. „Řekl jsem jim pravdu.“

„Takže chceš říct, že lžu?“ Hausser sjel pohledem ze svazku klíčů na muže.

„Ne... to... vždyť nevím, co vám řekli. Ale odpovídal jsem popravdě. Řekl jsem jim všechno. Čestný slovo. Nemám co tajit. Prosím... Už dál nemůžu...“ Rozvzlykal se, až se mu propadlá hrud' roztřásla pláčem.

„Leo!“ okřikl ho Hausser.

Leo přestal fňukat, zjevně ho překvapilo, že ho někdo poprvé od zatčení oslovil jménem a nespojoval ho jen s číslem.

„To, že jsme tam, kde jsme, je čistě a výhradně tvoje chyba. Kdybys hned řekl pravdu, tak bys tu neskončil. To už bys byl doma u svý Gerdy a Klause, Johana i malýho Stefana. To bysme věděli, že ti můžeme důvěřovat, že nám pomůžeš. Že nám pomůžeš potříit třídní nepřátele a imperialistický špio-ny. Všechny ty, co ohrožují stranu a vlast. Takhle prostý to je. Ty sám sis to zkomplikoval...“

„Ale já bych vám přece rád pomo...“

„Nepřerušuj mě!“

Leo se kousl do rtu a pohlédl do zakalené vody.

„Jediným důvodem, proč s tebou teď mluvím a proč tě nenechám utopit ve vlastních výkalech, je, že jsi zatím ještě nelhal *mně*. Jsem ochotnej zapomenout na všechny ty lži, kterejma jsi krmil moje kolegy. Na všechnen ten promarněnej čas. Na důvěru, kterou jsi zneužil. Proto se teď skutečně zamysli, Leo. Opravdu zvažuj slova.“ Hausser sraštil obočí, až se mu temně spojilo nad kořenem nosu. „Já lži prostě nesnesu. Nenávídím je. Dělá se mi zle pokaždý, když je musím poslouchat.“ Hausser se naklonil dopředu a opřel se o okraj bedny. Svazek klíčů, který držel v ruce, zacinkal o její stěnu a Leo na něj pokradmu pohlédl. Hausser ztlumil hlas. „Rozumíš mi, Leo? To mi způsobují lži. Chápeš, jak je mi to nepříjemný?“

Leo horlivě přikývl, až řetězy zařinčely. „Co... co ode mě chcete vědět?“ vykoktal.

„Kolik ti platěj? Všichni, kterejm jsi pomohl utýct.“

Leo těkal pohledem. „Já... já nev...“

„Dej si bacha, aby to nebyla tvoje poslední věta. Jestli mi budeš lhát, tak zaklapnu bednu a utopím tě ve tvejch vlastních chcankách.“

„Tisíc dolarů!“ vykřikl Leo. „Občas trochu víc. Záleží na výdajích.“

„A kde tvoji lidi kopou další tunel?“

Leo se ztěžka nadechl, váhal.

„Tak kde, Leo?“ Hausser popadl víko bedny, jako kdyby ho chtěl zaklapnout.

„V Ruppiner Strasse, číslo osm. Je tam autodílna.“

Hausser přikývl a zamyšleně se rozhlédl po místnosti. „Myslím, že ji znám. Staraj se tam o auta ministerstva vnitra, že jo?“

Leo rychle přikývl. „Když jsme začínali, tak to vypadalo jako dobrý krytí. Pomohlo nám i pár lidí z vysokejch politickéjch postů. Teď se chtějí všichni dostat ven.“

„A jak daleko jste?“

Leo pokrčil rameny. „To nevím. Ale je to nejdelší tunel, kterej jsme plánovali, sto čtyřicet šest metrů,“ prohlásil skoro pyšně. „Ještě kus scházel, tak čtyřicet metrů, když... když jste si pro mě došli. Pokud to kluci nevzdali a nevypařili se, tak bych řekl, že už je hotový.“

Hausser se zvedl z bedny. „Kolik zrádců jsi počítal, že tamtudy propašuješ?“

„Až pět set, možná ještě víc. V týhle době to je skoro jako otevřít podzemní pobočku Interflugu. Promiňte, ale tak to prostě je...“

„Za to se nemusíš omlouvat, přese všechno poznám chlapa, kterej bere svoji práci vážně. I když pašuje lidi. A je překupník a *pedofil* jako ty.“

Leovi spadla brada.

„Leo, my víme všechno. Stasi má oči všude – v ložnicích, na dvorcích, v tmavejch parcích, na prázdných dětských hřištích. Všude, kde ses bavil s malejma pionýrama, se všema těma dětma, který jsi balamutil sladkýma pohádkama o Západu.“

Hausser vložil klíče zpátky do kapsy a popadl víko bedny.

„Co to děláte?“ zvolal Leo. „Říkám vám přece pravdu...“

„To si musíme ověřit. A do té doby zůstaneš, kde jseš.“

Hausser zaklapl víko. Když otáčel klikou, přehlušilo její skřípání Leův zoufalý pláč.

* * *

O tři hodiny později, když už bylo skoro světlo a déšť ustal, se Hausser vrátil do věznice. Vstoupil do cely a hlasitě zívá. Oči vidně ho práce v noci zmohla. Spolu s jednotkou ze VII. divize, která měla na starosti operativní úkoly bezpečnostní služby, sledoval okolí dílny v Ruppiner Strasse. Rychle se ukázalo, že i přes Leovo náhlé zmizení ostatní pilně pracovali na kopání tunelu. Do budovy dílny i z ní v průběhu noci proudili různí lidé a brzy ráno z místa vyjelo nákladní auto s velkým nákladem, který překrývala plachta. Hausser to odhadoval na hlinu z výkopu. Proto už nebyl důvod nechat Lea déle čekat. Posadil se na hranu bedny a zadíval se skrz okénko. Setkal se s Leovým prosebným pohledem. Zvýšil hlas. „Říkal jsi pravdu, Leo. Pro chlapa, jako jsi ty, který žil ve lži, to muselo bejt osvobozující. Slíbil jsem ti, že tě neutopím, a hodlal jsem ten slib dodržet. Jediným problémem je, že tady Müller,“ ukázal Hausser na nakrátko ostříhaného muže u vodovodního kohoutu, „nechce, aby bednu kdokoli opustil zaživa.“ V tu chvíli Müller otočil kohoutem, takže voda začala proudit tlustou hadicí do bedny. Když Leo pocítil, že k němu proniká studená voda, začal vzlykat a cukat se v řetězech, které ho pevně držely.

Hausser na něj sykl a zavrtěl hlavou. „Jinak to nepůjde. Tahle bedna je *naše* tajemství.“ Okénkem Hausser sledoval, jak voda pomalu stoupá a nakonec se přelévá Leovi přes hlavu. Slyšel,

jak Leo tluče do víka bedny, takže poskočilo pokaždé, když do něj vrazil. Leo ovšem sváděl s masivními ocelovými dveřmi nerovný boj. Nakonec ho síly opustily a v cele se rozhostilo naprosté ticho. Když byla bedna plná, začala z netěsného spoje na boku vytékat voda a Müller zavřel kohout. Hausser naklonil hlavu na stranu a sledoval, jak Leovi z otevřeného koutku úst stoupají ke sklu ve víku poslední vzduchové bubliny. V zažloutlé vodě mu připomínaly čerstvě načepovaný Berliner Pilsner a zničehonic dostal žízeň. Byla to dobrá noc, v níž sprovodil ze světa dalšího zrádce, a Leovo místo brzy zaujme nový.

Bylo za šest minut čtvrt na jednu. Mogens seděl za psacím stolem a netrpělivě bubnoval prsty do desky. Skrz otevřené dveře pozoroval kulaté hodiny s římskými číslicemi na zdi v přední kanceláři. Když velká ručička skoro jako ve zpomaleném záběru přelezla na římskou číslici dvě, zvedl se ze židle. Popadl ze stolu průhledné desky, z hrnku na tužky vytáhl středně velkou kancelářskou sponku a zasunul ji do náprsní kapsy. Teď už z toho nešlo vycouvat. Krádež v Lauritzen Enterprise se dala do pohybu. O té akci snil celá léta a plánoval ji nekonečně dlouho, do nejmenšího detailu. Konečně se pomstí za všechny ty roky, kdy jako pes dřel pro svého šéfa Axela Ponduse Lauritzena a snášel jeho ponižování. Už není Tlustoch, Blbec, Trouba a Hlava dubová, co neumí sečíst dva plus dva. Jestli něco je, tak pevně rozhodnutý vykonat svůj plán.

Mogens vyšel z kanceláře a prošel velkou přední místností, v níž bylo všech šest míst u psacích stolů podle očekávání prázdných. Tři z dívek, které tu sedí, jezdí každou středu na oběd do christianshavnské kavárny Oven Vandet a vracejí se nejdříve za pětadvacet minut. Čtvrtá je na nemocenské a poslední dvě, Karen a Ellen Thyregodová, což je jeho osobní sekretářka, obědvají vždycky v kantýně ve druhém patře. Ellen, která je velice dochvilná, se jistě vrátí, až hodiny budou odbíjet půl jedné, takže nemá času nazbyt. Vydal se dolů po schodech a sešel do přízemí, kde se nacházela dílna. Otevřenými dveřmi spatřil mistra, Poláka Stefaniaka. Stál zády k němu u velkého soustruhu vzadu. Ze dvora se ozval hluk, jak kdosi táhl paletu do nákladního výtahu přilepeného zvenčí k budově. Dveře výtahu byly dokořán na obou stranách, takže skrz něj bylo vidět ven na dvůr. Řidič ve žluté bundě odtáhl vozík zbavený palety kancelářských potřeb a zavřel za sebou venkovní dveře

výtahu. Kancelářské potřeby dostávali každý šestý týden. Rune, jejich firemní poslíček, měl za úkol vyvézt je výtahem do skladu ve druhém patře. Mogens ale věděl, že Rune si vždycky dojde nejdřív na oběd a teprve pak se obtěžuje sejít dolů a zavřít dveře výtahu. Teď už Mogensovi zbývalo jen počkat, až se o slovo přihlásí Stefaniakův močový měchýř, který nesnesl průvan, a pošle vedoucího dílny na záchod, což se stávalo několikrát za hodinu. Stefaniak přešlapoval na místě a Mogens z toho pochopil, že nebude dlouho trvat, než se zase odebere pryč. Po několika dalších minutách čekání opustil Stefaniak soustruh a Mogens mohl nespátrěn proklouznout dílnou k výtahu. Opatrně zavřel dveře a stiskl tlačítko. Starý nákladní výtah se kymácel celou cestu až do druhého patra, kde Mogens vstoupil do malého výklenku v dlouhé úzké chodbě. Z jídelny o kus dál bylo cítit jídlo. Otevřenými dveřmi slyšel, jak si jeho kolegové povídají. Opatrně natáhl krk a pohlédl k recepci, kde Pauline hovořila do náhlavního mikrofону se sluchátky. Lizett, druhou recepční, nikde neviděl. Její absenci už zahrnul do svého plánu a věděl, že zrovna v tuhle chvíli bude mít co na práci na jiném místě v budově.

Šel dál chodbou a minul projekční kancelář, kde byl jen Lasse – jeden z asistentů inženýra. Lasse byl jako obvykle zcela pohlcen počítačovou hrou Counterstrike a Mogense, který se proplížil okolo velkého okna, si nevšiml. Mogens pokračoval dál chodbou k poslední kanceláři v poschodí. Zastavil se před mahagonovými dveřmi s mosazným štítkem, který prozrazoval, že právě tady má kancelář ředitel Axel Pondus Lauritzen. Mogens přiložil ucho na dveře a zaposlouchal se. Pak vzal opatrně za kliku a zjistil, že dveře jsou zamčené. Vytáhl průsvitné desky a sehnul se. Šikovně je vsunul zpola pod dveře. Poté se zase zvedl a vyndal z kapsy kancelářskou sponku. Narovnal ji a opatrně ji zastrčil do zámku. Párkrát s ní otočil, až zaslechl z druhé strany dveří tlumené bouchnutí. Znovu se sehnul a opatrně vytáhl desky, na nichž ležel klíč. Zastrčil ho do zámku a odemkl si.

Kancelář Ponduse Lauritzena byla slabě cítit doutníkovým kouřem. Mogens byl tady nahoře nespočetněkrát. Většinou proto, aby dostal vynadáno, ale stejně to teď bylo něco jiného, stát sám v temné kanceláři s velkým mahagonovým psacím stolem, koženými křesly a obrazy tří generací Lauritzenů na zdi. Jeden vypadal nevrlěji než druhý. Mogens tiše přešel po tlustém koberci k trezoru nad psacím stolem. Dveře do zasedačky proti němu byly pootevřené a bylo jimi vidět Ponduse Lauritzena, stojícího v čele dlouhého jednacího stolu. Mogens zadržel dech. Sledoval šéfa a cítil, jak mu buší srdce. Pondus Lauritzen k němu stál zády, kalhoty měl u kotníků a modrá košile mu volně visela do poloviny jeho obrovského světlého zadku. Zpoza něj trčely štíhlé nohy. Nehty palců na nohou, které se lehce opíraly o hranu stolu, byly nalakované na růžovo. Podle ničeho jiného se žena na stole identifikovat nedala. Jenže Mogens věděl o erotickém vztahu Lizett a Ponduse Lauritzena všechno. Konal se každou středu o polední pauze. Jejich poměr už trval půl roku a podle Mogensova časového propočtu zabíral vždycky osm až devět minut. Doufal, že Pondus Lauritzen přes svých šestašedesát všechno zvládne, jak má, a pospíšil si s vytočením kódu na zamykacím mechanismu trezoru. Zleva devatenáct, zprava sedmačtyřicet, zleva dvanáct, zprava nula pět. Zapamatovat si ten kód bylo stejně těžké jako udržet v paměti Lauritzenovy narozeniny.

Zámek cvakl a dvířka se pomalu otevřela. Mogens se nervózně otočil do zasedací místnosti. Zahlédl, jak Pondus Lauritzen přidal na tempu. Teď bude muset jednat rychle. Na horní policičky trezoru stály šanony s účetními závěrkami. Jak ty s fiktivními údaji pro daňový ústav SKAT, tak ty se skutečnými údaji o práci provedené načerno. Vedle složek ležela hromada cenných papírů a tři krabičky na šperky. Na policičkách níže se kupily svazky bankovek. Tisícovky a pětistovky ležely vyrovnané hezky vedle sebe. Pohled na tu záplavu peněz Mogense nadchl. Bylo jich víc, než s kolika počítal dokonce i on sám, a odhadoval, že by jich mohl být snad celý milion.

Rozepnul si knoflíky na saku a začal si cpát bankovky do podšívky, kterou si předem odpáral, aby mohl peníze schovat do nadměrného obleku.

„Jo!“ ozvalo se za ním. Mogens vyděšeně upustil svazek tisícovek a otočil se.

„Jo! Jo! Jo!“ sténal Pondus Lauritzen. Očividně křičel slasti, která se blížila k vyvrcholení.

Mogensovi už se do podšívky víc svazků nevešlo. Zastrčil si tedy obě nohavice do ponožek a začal ládovat bankovky do kalhot, které se teď proměnily v pytle na peníze. Když z trezoru sebral poslední svazek, zvedl se a pohlédl na sebe. Vypadal jako vycpaný strašák do zelí a na okamžik zalitoval vlastní nenasytnosti. Zároveň ale ucítil šimrání bankovek na stehnech odshora až dolů.

„Jóóóóó!!!“ zasténal Pondus Lauritzen v posledním vyčerpáném výkřiku. Chvilí se kymácel, tváře mu zrudly a z obličeje mu kapal pot na Lizettina obnažená prsa. „Sakra, Lizett, ty mě přivedeš do hrobu.“ Sklonil se, natáhl si kalhoty a utáhl kšandy. Než mu Lizett stihla odpovédět, otočil se a vešel do kanceláře. Krátce se rozhlédl, jako kdyby mu připadalo, že je něco špatně, ale tmavá místnost zela prázdnotou.

Mogens stál v nákladním výtahu, který se rozjel do přízemí. Opřel se o paletu s kancelářskými potřebami a cítil, jak z něho teče pot, nejen z nervozity, ale také kvůli nadité podšívce saka. Poslední, co v kanceláři Ponduse Lauritzena udělal, bylo, že vsunul klíč zpátky do zámku. Bohužel je zvenčí nemohl zamknout, tak je za sebou jen zavřel. Doufal, že si bude Pondus Lauritzen nezamčené dveře vysvětlovat jako vlastní děravou paměť, ale jistý si tím být nemohl. Šéf by stejně dobře mohl tušit nějakou nekalost a okamžitě si zkontrolovat trezor.

Mogens otevřel dveře výtahu a vešel do dílny. Stefaniak k němu stál zády, evidentně zabrán do práce, takže ho nezajímalo, kdo jel výtahem. Mogens si pospíšil po schodech ke své kanceláři. Nejraději by hned vyběhl z brány, ale musel si dojít

pro složku s jízdenkami a pasem. Záplava peněz v kalhotách mu ztěžovala chůzi. Uvědomil si, že jde jako Charlie Chaplin a že musí všichni vidět, jak má šaty vycpané penězi. Naštěstí se ještě nikdo nevrátil z oběda. Popadl ze stolu desky a vmžiku už byl zase na cestě po schodech, mířil k východu a vstříc svému vysvobození.

„Mogensi!“ ozvalo se z mezipatra nad ním. „Kam ten spěch?“

Mogens ztuhl a otočil se.

Ze schodů scházel Carsten Camaro, z očí mu číšel chlad.

„Tak kampak?“

Mogens ucítil, jak mu na čele vyrazil pot. „Já... to přece víš. Je středa... zajdu se sázkama... tiketama.“ Zlehka zaklepal na svou aktovku. V tu chvíli zahlédl, jak mu z rukávu saka trčí tisícovka. Podšívka se musela někde protrhnout, takže byla jen otázka času, než se z něj před CC začnou sypat peníze. Polkl.

„Jo, to je mi jasný,“ odvětil Carsten a usmál se, „ale vezmeš snad i moje.“

„Samozřejmě. Omlouvám se, zapomněl jsem na tebe.“

„Doufám, že jsi nevsadil všechny úspory.“ Carsten vytáhl z kapsy saka několik tiketů.

„Ne, ne, nic zvláštního.“

„Taky sázíš na jistý vítězství Evertonu?“

„Dávám jim dvojitou šanci.“ Mogens vzal Carstenovy tikety a otevřel aktovku. Vložil je do ní a zároveň se k nim vsypalo několik tisícovek. Naštěstí se to odehrálo mimo Carstenovo zorné pole. „Vyrovnáme se později.“ Mogens zaklapl tašku a chtěl sejít po schodech dolů, když ho Carsten chytil za paži.

„Myslíš si, že je blbý na ně takhle vsadit?“

„Myslím, že je to v pohodě, CC,“ odpověděl Mogens a opatrně paži odtáhl. „Víš, jak se to říká: kdo zaváhá...“

Mogens procházel ulicí Overgaden oven Vandet. Po průplavu projížděla turistická loď na okružní jízdě, průvodkyně na

ní promlouvala ve třech jazycích. Pocítil štiplavý vítr, vanoucí od přístavního zálivu. Občerstvil ho a udělal mu dobře. Dosud mu plán vychází, teď už musí udělat jen poslední věc a pak zmizí.

Ve 22.30 dorazil rychlík z Kodaně na berlínské hlavní nádraží. Přijel k nástupišti číslo dvě. Vlak měl půlhodinové zpoždění, a hned jak se otevřely dveře, vyrojili se na perón netrpěliví cestující a cpali se k jezdicím schodům. Jako jeden z posledních pasažérů vystoupil z posledního vozu Mogens. Měl na sobě růžové tričko s límečkem, na hlavě blondatou paruku a na očích velké sluneční brýle, které mu kryly tvář. Obličej i obnažené paže si namazal nerovnoměrnou vrstvou samoopalovacího krému, jež kůži dodala flekatou oranžovou barvu.

Mogens šel dál po nástupišti a vzhlížel k té spoustě pater v příjezdové hale. U jezdicích schodů stálo několik policistů, tlachali a prohlíželi si cestující. Mogens netušil, zda už po něm vyhlásili pátrání, a upřímně řečeno bylo tohle maskování podle něj nejslabším článkem celého plánu. Když útěk promýšlel, připadalo mu přirozené, že se převlékne za turistu. Nechal se inspirovat zahraničními výletníky, kteří v létě v pestrobarevném oblečení zaplavovali Christianshavn. Tady na hlavním nádraží, mezi nevýraznými anonymními cestujícími, se ovšem naprosto vymykal, takže svého rozhodnutí zalitoval. Policisté na něj ale nepohlédli, ani když nastupoval na schody, a přinutil se neohlédnout, i když se mu chtělo sebevíc. Vyjel o dvě poschodí výš do nejvyššího nákupního podlaží a našel stánek, kde se prodávaly předplacené telefonní karty. Koupil jich pět. Vyměnil si v iPhoneu SIM kartu a vydal se ke stanovišti taxíků před obrovskou nádražní budovou.

„Sonn... tagstrasse patnáct,“ oznámil taxikáři a pro jistotu mu adresu ukázal na iPhoneu, kam si zapisoval i jiné poznámky.

Řidič něco zavrčel a zapnul taxametr. Chvilí nato už ujížděli setmělým nočním městem. I přes pozdní večerní hodinu byl provoz poměrně hustý a Mogens cítil, jak se mu z jízdy dělá zle, pociťoval ale i zárodek nadšení z toho, že tu je. Vždycky

toužil navštívit Berlín, který ho fascinoval svými morbidními dějinami. Nepřítahovalo ho jen období druhé světové války, ale také studená válka se zdí, která rozdělila město, a země jako taková.

Vytáhl iPhone a zkontroloval e-maily na Yahoo. Žádnou novou zprávu ale nedostal. Projel kontakty a našel „Schumann48“. *„Žlédl jsem to. Jsem tu. Kdy se sejdem?“* Zopakoval zprávu anglicky i německy a připadal si jako turistický průvodce, který chce být naprosto srozumitelný.

O čtvrt hodiny později ho taxikář vysadil na adrese Sonntagstrasse 15 ve čtvrti Friedrichshain. Venku před spoustou kaváren po obou stranách ulice se hlučně bavili a popíjeli hosté. Uvolněná atmosféra ho překvapila, protože se domníval, že čtvrt bude klidnější. V tu chvíli odněkud zazněla dánština. Otočil se na skupinku turistů středního věku, kteří ho právě míjeli. Mogens sklopil hlavu a pospíšil si ke vchodovým dveřím se zvonky. Stiskl tlačítko „Schmidt“. Chvíli nato ho vpusťili do domu, a tak se s kufrem vydal do druhého poschodí.

„To se pronesete,“ prohodil muž ve dveřích německy. Měl na sobě kraťasy a nátělník, který odhaloval, že má na těle hustší porost než na hlavě.

Mogens na něj kývl na pozdrav. Byl příliš zadýchaný, než aby dokázal cokoli říct.

„No, ale budete muset ještě o patro výš,“ prohlásil muž a vytáhl z kapsy klíč.

Mogens mu rozuměl jen napůl. „Placení...?“

„Hodíte mi to sem prostě během zítřka,“ odpověděl muž a ukázal na škvíru na dopisy. „Na vás Seveřany je vždycky spoleh.“ Usmál se a podal Mogensovi klíč.

Mogens postavil kufr do ztemnělé předsíně. Vešel do obývacího pokoje a rozsvítil. Dvoupokojový byt mu připomínal jeho vlastní bydlení na Langebrogade, zařízený byl jen tím absolutně nejnutnějším. Bez jakýchkoli ozdob nebo cerepetiček. Našel

ho na jedné z bezpočtu internetových stránek, kde soukromí pronajímatelé nabízeli apartmány na dovolenou. Většina z nich je pronajímala načerno, a pokud jim člověk platil v hotovosti, nechtěli vidět pas ani jiný doklad. Našel si tam byt, který si mohl najmout na delší období. Napsal pronajímateli, že pochází z Osla a že chce navštívit přátele, ale neví, jak dlouho zůstane. Pronajímatel, který využíval Schmidta o patro níž coby prostředníka, s tím souhlasil pod podmínkou, že bude platit nájem čtrnáct dní předem. A přestože nevěděl, jak dlouho tu bude potřebovat bydlet, byl tento byt za všech okolností dobrá skrýš.

Druhý den Mogens vyšel na úzký balkon a shlédl na ulici. V podstatě nezamhouřil oka. Husté koruny stromů mu bránily ve výhledu na kavárny, ale zespoda k němu doléhal halas hostů. Na jasném nebi svítilo slunce a už bylo docela teplo. Příliš teplo. Vytáhl z kapsy iPhone a znovu zkontroloval příchozí zprávy, ale dosud žádnou novou nedostal. Pak si otevřel internet a projel různé dánské zpravodajské portály. *Politiken*, *Berlingske* ani *Ekstra Bladet* na svých webových stránkách o krádeži nepsaly. Asi je přece jen malá ryba. Nebo se možná policie rozhodla udržet celý případ v tajnosti a mezitím ho vyšetřovat. Napadlo ho, že mu třeba právě teď prohledávají byt. Možná si promluvili se sousedy nebo kolegy z práce. Určitě se spojí i s rodinou. To budou mít rychle vyřízené, poněvadž měl jen mladší sestru a s tou se už přes rok neviděli. Co si jen Louise pomyslí, když na ni zničehonic zabuší policie a bude se jí na něj vyptávat? Nehodlal na to myslet, neboť ho to přivádělo do rozpaků.

Vtom se telefon pohnul a na displeji se objevila zpráva od „Schumann48“. „Je skvělé, že tu konečně jsi,“ stálo v ní anglicky. Na zlomek vteřiny zapomněl na záchvěv lítosti, který se ozval, když pomyslel na svou sestru. Stejně to teď nic neznamená, když stojí na prahu nového života. Otevřel e-mail a přečetl si jeho obsah.

Linka S7 směrem na Postupim ve světle odpoledního slunce líně projížděla oblastí Charlottenburg. Mogens seděl v předním vagonu a díval se z okénka, vyhlížel název další stanice. Přestože instrukce v došlém e-mailu zněly poměrně jasně, byl přece jen nervózní, že nevystoupí správně. Když vjeli do stanice Charlottenburg, všiml si na schématu, že do stanice Berlín-Grunewald, kde má vystoupit, zbývají ještě dvě zastávky. Ulevilo se mu, že si domluvili schůzku za městem, tak daleko od *dánského hnízda* ve Friedrichshainu, jak jen to bylo možné, ačkoli ho místní název Teufelsberg poněkud děsil. Byl si celkem jistý, že to znamená Ďáblův kopec.

Paruku nechal v bytě a spokojil se s tím, že se schová za sluneční brýle. Dánské internetové noviny o jeho loupeži stále ještě nic neuvedly. Dokonce ani *Christianshavneren*, noviny jejich městské části, se jí nezabývaly. Zapochyboval proto, jestli se veřejnost vůbec kdy o jeho zločinu dozví. To spatřoval jako obrovské plus do nového života, který brzy začne žít. I přes tu astronomickou částku, kterou ukradl, si dobře uvědomoval, že mu peníze nevystačí navěky, ale jako počáteční kapitál je to dost. Do budoucna měl spousty báječných a opojných plánů. Dokud se mu podaří vyhýbat se jakémukoli kontaktu s úřady, a to dánskými i německými, má pevnou půdu pod nohama.

O dvanáct minut později vystoupil z vlaku na zastávce Berlín-Grunewald. Vydal se k nádražní budově s malými věžními hodinami a dál k lesu, v němž se schovával Teufelsberg.

„Ďábelský festival“ stálo na pestrobarevném plakátě s hořícími vidlemi. Oznámení bylo připevněné k dřevěnému stojanu před malou kavárnou, kde si bylo také možné půjčit kola, a označovalo vstup do velké zalesněné oblasti. Na plakátu byly uvedeny kapely a umělci, kteří zde na tří denním hudebním

festivalu vystupovali. Akce se odehrávala v prostorách opuštěné radarové stanice na vrcholu Teufelsbergu. Pomyšlení na to, že by se měl vystavit hudbě a davům, se Mogensovi nezamlouvalo, ale odhodlaně se vydal po dlouhé lesní pěšině a sledoval značky, které byly přilepené na stromech v rozstupech několika set metrů.

Po čtvrt hodině chůze ho šipky zavedly k jezeru Teufelssee na úpatí kopce. V tmavém jezeře bylo vidět koupající se lidi. Bledé tváře a ramena zářily v černé vodě jako bílé lekníny. Vedle jezera se rozprostírala svěží zelená louka. Zarazilo ho, kolik nahých lidí si na trávě užívá poslední sluneční paprsky. Na nejvzdálenějším konci louky u kraje lesa se zastavila rodinka divočáků. Vzrostlá bachyně se třemi selaty nerušeně ryla v měkkém bahně. Mogens nedokázal odtrhnout oči od všech těch nahých žen s plnými prsy a černočerným ochlupením v klíně. Prošel okolo lesbického párečku. Ženy se k sobě vinuly v trávě přímo před ním. Kromě několika málo a nijak zvlášť památných návštěv prostitutek nevedl žádný sexuální život. Zato fantazie měl vždycky dost.

Minul nudisty a po pár minutách se stezka začala prudce zvedat k radarové stanici. Za chvíli už zaslechl živou hudbu, a jak se blížil k vrcholu, narážel na úzké serpentíně na čím dál víc návštěvníků festivalu. Většina z nich byla mnohem mladší než on sám, ve tváři měli piercing a na většině těla barevná tetování.

Když dorazil k zamřížované bráně do bývalého vojenského prostoru, byl nucen zaplatit urostlému hlídači třicet eur, načež dostal na zápěstí červené razítko s vidlemi. Kdyby věděl, že se tady nahoře koná festival a že bude muset zaplatit za vstup tolik peněz, nikdy by na tohle místo setkání nepřistoupil. Jenže teď bylo pozdě bycha honit, a tak raději prošel kolem zavřených bunkrů a dál po cestě k obrovské hlavní budově se třemi radarovými věžemi na střeše. Přímo před budovou se nacházelo festivalové prostranství s velkou hudební scénou a bezpočtem stánků, kde se prodávalo všechno od párků přes trička až

po vodní dýmky. Nad celým prostorem se vznášel pronikavý zápach marihuany, přepáleného tuku a moči.

Mogens se zastavil u hlavních schodů, kde si dohodli schůzku. Lidé hlučeli a hlasitá rocková hudba ho děsila. Všichni omámeně tančili a Mogens se zamyslel nad tím, že ve srovnání s touto podívanou by dokonce i Christiania působila mdle. Několik týpků už se po něm začalo nedůvěřivě ohlížet. Zdálo se mu, že zaslechl slova jako *Stasi* nebo *Nazi*, a nedůvěřivě po něm pokukovali. Možná si o něm mysleli, že je policista v civilu. Vytáhl telefon a zjistil, že nemá signál. Krátce projel e-mail, aby se ujistil, že si je nepřečetl špatně. Instrukce zněly jasně. Rozhlédl se. Jen za tu krátkou chvíli, co tu stál, přišlo hodně lidí. Uvědomil si, že spolu se zapadajícím sluncem ubývá světla. Pomyšlení na to, že by se tu měl zdržovat, až padne tma, se mu zamlouvalo stejně málo jako představa, že se bude muset vrátit rozlehlým lesem. Na scéně přestala hrát hudba a publikum tleskalo a pískalo. Mogens se pomalu stáhl. Chtělo se mu močit, a tak se rozhlédl po ceduli ukazující k záchodkům, ale připadalo mu, jako kdyby organizátoři ten drobný detail opomněli. Obešel budovu a vzdaloval se od festivalového prostranství. Nebylo tam žádné závětví a pořádně tu fičelo. Zvuk, který vydávaly rozervané potahy na obrovských kopulích radaru nad ním, mu připomínal roztrhanou plachtu na lodi duchů. V metr širokých vchodech do zapečetěných šachet v podzemní části zlověstně kvílel vítr. V tu chvíli Mogens pocítil, že Teufelsberg dělá svému jménu čest. Rychle proto přistoupil ke keříku a vymočil se u něj. Jak tam tak stál a ulevoval si, oslnilo ho bliknutí silného světla. Pohlédl ke vchodu do nejbližší šachty. Světlo odtamtud znovu zablikalo. Měl za to, že si z něj někdo utahuje, a tak si pospíšil. Vykročil z křoví a zaslechl, že na něj z šachty někdo volá. Hlas zněl jako protahovaný melodický šepot mísící se s šumem větru. Pomalu se vydal ke vchodu. Hlas se ozval znovu.

„Je tam někdo?“ zavolal do tmy a připadal si trochu přihloupě.

„Póóóójd!...“ zašeptal hlas s větrem.

Mogens se po chvíli váhání vydal do šachty, kde ho pohltila tma.

Poslední zbytky sluneční záře barvily nebe nad kopcem na červeno a stará pevnost na něm trůnila černá a mohutná. Tři radarové věže se šplhaly k mrakům a v ubývajícím světle připomínaly ďábelské vidle vztyčené k nebi.

Hladina vody byla o půl druhého metru nad normálním stavem, takže mosty nad christianshavnským průplavem vypadaly, jako kdyby stály po kolena ve vodě. Veškerá lodní doprava se musela kvůli vysokému stavu zastavit. Pod nízké oblouky se teď taktak vecpali jen kajakáři. Dvě zimní boušky vehnaly vodu do přístavu a následné přívalové deště situaci v přilehlých průplavech ještě zhoršily.

Na mokré zadní palubě Bianky pojídali Havran s Eduardem šunku a míchaná vejce. Havran si natáhl nohy na zábradlí a usrkával horkou kávu. Bylo sice lezavé, ale hezké ráno. Z kávy i teplých míchaných vajíček se kouřilo stejně jako od úst.

„To je to globální oteplování,“ prohodil Eduardo a kývl na zvednutou vodní hladinu. „A lepší už to nebude.“

„Dokud lodě neproploujou pod mosty, nebudeme muset poslouchat průvodce z okružních plaveb.“

„Ta trocha klidu je ale draze vykoupená, *amigo*.“

Havran pokrčil rameny, zvedl z talíře kousek šunky a podržel ho Bobkovi nad hlavou. Anglický buldok nezaváhal a vytrhl mu šunku z prstů. Čelisti mu sklaply, až to mlasklo.

„Havrane, ty toho psa krmíš šunkou *jamón ibérico*? Uvědomuješ si, kolik jsem za ni dal?“

„To nevím, ale musela bejt asi dost drahá, když o ni stojí.“

Bobek spokojeně zamlaskal a Havran ho poplácal po hlavě.

Po chvíli se Havran zvedl ze židle, koženou bundu si zapnul až ke krku a přetáhl přes hlavu kapuci.

Eduardo k němu vzhlédl. „Kam jdeš?“

„Mám za deset minut schůzku.“

„Našel sis práci?“ zeptal se ironicky Eduardo.

„Musím nahoru do bytu. Maklér našel zájemce.“

Eduardo povytáhl obočí. „Dalšího?“

Havran přikývl. „Osmej za tři měsíce. Za chvíli budou stát frontu, aby si ho mohli koupit.“

„Tak proč teda ještě není prodanej?“

Havran neodpověděl.

„Havrane, koukej se hnout z místa. Proč prodej prostě necháš na tom makléřovi?“

„Já to nechávám na něm. Jen mu pomáhám. Nic proti tomu nemá...“ Havran zvedl hrníček ze stolu a zbytek kávy vychrstl přes zábradlí.

„Mám tam zajít s tebou?“

„Proč bys sakra měl chodit se mnou?“

„Ne, nic, prosím tě, klid, jen jsem si myslel...“

„Tak si laskavě nic nemysli.“ Havran se otočil a pohlédl na nábreží. Pořád ještě si nezvykl na vysoký stav vody a na to, že má teď nábreží v úrovni očí. „Je to někdo, koho znáš?“

Eduardo se otočil na židli a pohlédl na šedý Fiat 500 s vínovou plátěnou střechou, který parkoval na druhé straně silnice. „To ne, ale nic bych proti tomu neměl.“

Za volantem seděla štíhlá žena, nebylo jí ani čtyřicet. Byla elegantně oblečená. Všimla si, že na ni oba hledí, a nastartovala.

„Sedí tam dlouho?“ zajímalo Eduarda.

„To netuším,“ odpověděl Havran a pokrčil rameny. „Ale stála tam i před pár dny.“

Žena šlápla na plyn a Eduardo s Havranem sledovali auto, které projelo ulicí Overgaden neden Vandet. „Máš pořád svůj starej dobrej policajtskej instinkt.“

„Některý věci zkrátka nezmizej nikdy. Pojď, Bobku,“ prohodil Havran a plácl se do stehna. Pes zafuněl jako parní lokomotiva, pak se pohnul a neochotně se k němu přišoural přes palubu.

„Jseš si jistej, že nemám jít s tebou?“

„A kdo by jinak umyl nádobí?“

Eduardo hlasitě zaprotestoval a Havran s Bobkem v náručí vyskočil na nábreží. Byl si teď docela jistý, že Eduardo bez průtahů zmizí na svou vlastní loď, která byla vyvázaná před Biankou, a nechá veškeré nádobí na něm.

Havran procházel ulicí Dronningensgade, a když se blížil ke vchodu, vytáhl klíče od bytu. Z nálepky s jeho a Eviným jménem na zvoncích zbyl jen malý kousek. Stačilo, aby byl nový majitel vyzbrojen jakžtakž ostrým nehtem na palci, a odstranil by poslední zbytky.

Přicvakl Bobkovi k obojku vodítko, protože si uvědomoval, že ho bude muset celou cestu nahoru po schodech táhnout. Když se ocitli ve druhém patře, otevřela dveře jeho bývalá sousedka z bytu pod ním. Tlustá skla brýlí zvětšovala Ketty oči a modrými vlasy mu žena připomínala nějaký hmyz. Havran ji zdvořile pozdravil.

Stará paní na něj odměřeně kývla. „Tady je dneska provoz.“

„To bude určitě můj makléř s několika případnými kupci.“

„Už zas? Dupou nahoře tak, že mi z toho padá křišťálový lustr.“

„Ani jsem nevěděl, že máte křišťálovej lustr.“

Ketty zamrkala a pak zabouchla dveře. Havran stoupal dál do vyššího patra, dveře do jeho bytu byly pootevřené. Zhluboka se nadechl, pak se do nich opřel a vstoupil dovnitř. V před-síni ležela na zemi hromada reklamních letáků. Už dávno si poštu přesměroval na Bianku, kde zpravidla přistála na zadní palubě, ale proti záplavě letáků nic nezmohl.

Z kuchyně se ozýval šramot a vmžiku se ve dveřích objevila makléřova hlava. Při pohledu na Havrana mu profesionální úsměv vyprchal. „Tho... Thomasi,“ pozdravil ho napůl pusy.

Havran přikývl a překročil hromadu tiskovin. Makléř, který se jmenoval Kjeld „a cosi k tomu“, si urovnal stříbrnou kravatu. Visela mu okolo krku jako mrtvý had s hlavou spočívající na pupku. Ztišil hlas. „Myslel jsem, že jsme se dohodli, že budu ten byt nabízet sám.“

„No jo, samozřejmě. Jen jsem se chtěl podívat, jak to jde.“

„Jde to dobře, zatím.“ Odmítavě se podíval na Bobka. „Jeho přítomnost však prodeji moc nepomůže.“

Havran zavrtěl hlavou. „Co tím chcete říct? Bobka mají přece všichni rádi.“

Kjeld posunkem ruky Havranovi naznačil, ať se ztiší. „Samozřejmě, vždyť je... milý. Ale s byty je to podobné jako s auty: domácí zvířata prodejní cenu nijak dvakrát nezvýší.“

„Fakt, jo?“ Havran udělal krok ke kuchyni.

Kjeld mu zastoupil cestu a opatrně mu položil ruku na prsa. „Thomasi, možná byste se měl sám rozhodnout, jestli jste na prodej připravený. Chápu, že může být těžké pustit byt, který má člověk rád, ale...“

Havran pokrčil rameny. „Já na něm nijak zvlášť nelpím, takže...“

„A přesto jsme tuhle situaci už zažili, měli jsme tu kupce, který byl ochoten zaplatit nabídkovou cenu, a vy jste ho stejně odmítl.“

„Musí to bejt přece ten pravej...“

„Ten pravý kupec, pokud jsem to pochopil správně. Otázka jen zní, zda takový kupec pro vás existuje.“

Havran se na něj zamyšleně zadíval. „Slyším, co mi říkáte, Kjelde, a jsem víc než ochotnej ten byt prodat...“

V tu chvíli vyšel z kuchyně mladý blondatý muž v tmavomodrém obleku. „Tedy, bude tu potřeba spoustu věcí předělat,“ prohlásil afektovaně. „To znamená, že se bavíme spíš o ceně rekonstrukce. Takže si při vši účtě vůbec nejsem jistý, zda je nabídková cena stanovena odpovídajícím způsobem.“

Thomas na mladého muže civěl. Odhadoval ho na advokáta, auditora, bankéře, nebo to byl možná makléř, jen úspěšnější než Kjeld, kdyby je měl posuzovat podle oblečení. Každopádně to byl ulízaný hajzlík, který měl hodně peněz a málo vychování. „Hele, nikdo vám tu nedává nůž na krk,“ odpověděl. Jejich pohledy se setkaly a do předsíně se vplížil chlad.

Kjeld ze sebe vydoloval svůj profesionální úsměv. „Ne, ne, naštěstí žijeme ve svobodné zemi,“ zasmál se poněkud

nervózně. „Možná bychom si mohli prohlédnout zbytek bytu. Tady je opravdu pěkná ložnice a místnost, která by se skvěle hodila jako dětský pokoj.“ Ukázal na konec předsíně a přiměl mladého muže, aby ho následoval.

Havran je sledoval. Že se lidé různí, mu nevadilo, ale poslední dobou se sem do čtvrti stěhuje trochu moc mladých kravatáků. Jestli to bude pokračovat tímhle tempem, bude za chvíli potřeba odsát snoby ze severního Sjællandu vysavačem. Řekl si, že až Kjeld dokončí prohlídku, pošle ho sám zpátky k seznamu kupců, ať se poohlédne po novém kandidátovi.

Havran strčil do dveří obýváku a vstoupil. Překvapilo ho, že zády k němu stojí mladá žena a vyhlíží z okna, za ruku ji netrpělivě tahal nějaký klučík. Když kluk spatřil Havrana a Bobka, přilepil se mámě k nohám. Žena se otočila a usmála se na Havrana – břicho mu prozradilo, že už čeká další dítě.

Havran znovu pozdravil. „Nechcete se posadit?“ zeptal se a ukázal na světlou pohovku.

„Ne, to je v pohodě. Myslela jsem, že jsme se na byt přišli podívat jen my. Ale vy o něj možná máte také zájem?“

„Naopak. Potřebuju se ho zbavit. Bydlel jsem tu snad celéj život. Krátkej,“ usmál se.

Přikývla a znovu se rozhlédla po pokoji. „Je to pěkné místo, pokud...“

„...pokud se zrenovuje. Já vím, že to není úplně dokonalé, ale na druhou stranu je to skvělá lokalita.“ Usmál se a mávl paží. „Nechci, aby to vyznělo, že vám ho vnucuju. Jen jsme si vždycky užívali výhled na opevnění.“

Kluk posbíral odvahu a napráhl k Bobkovi ruku. „Magnusi, na cizí psy se nesahá.“

„Nekouše, nanejvýš ho oslintá.“ Havran se na chlapce usmál. „Jmenuje se Bobek.“

„Bo-bek,“ zopakoval kluk. Žena pustila chlapcovu ruku a ten si směl pohladit Bobka, který si užíval nečekanou pozornost.

„Tak proč ten byt prodáváte?“

Ta bezprostřednost Havrana zarazila. Pokrčil rameny. „Protože už neexistuje žádné *my*.“

„Odpusťte mi tu otázku,“ odvětila a začervenala se.

„Za to se neomlouvajte. Měli jsme se spolu hezky. Tahle čtvrt je úžasná. Taková oáza uprostřed města.“ Vtom se rozezněly zvony z kostela svatého Spasitele, jako kdyby si to objednal.

Žena se otočila zpátky k oknu a zadívala se na opevnění s holými stromy a na vodu v příkopu za nimi. „Připadá mi, že se tu dá hezky pozorovat, jak se příroda během roku mění, a chodit na procházky po valu.“

„To tedy ano.“ Najednou mu připomněla Evu, jak tam tak proti světlu krásně a něžně zářila. Dostal chuť k ní přistoupit a chytit ji okolo pasu, přivinout se k ní a vdechnout vůni jejích vlasů.

V tu chvíli vstoupil do pokoje Kjeld s mladým mužem. Nezdálo se, že by poslední část prohlídky muže naladila na lepší notu. „Tak co, půjdeme, lásco?“

Žena se otočila a usmála se na něj. „Mně se ten byt líbí, Henriku. Je dokonalý.“

„Ale miláčku, nemyslíš, že bychom měli...“

Pozvedla bradu, takže na něj hleděla seshora. „Tady by se nám hezky bydlelo.“

„*All right*, výborně,“ odpověděl a kousl se do rtu. „Ale bude to tedy...“

„To je pěkná novina, vidíte, Thomasi?“ Kjeld se nervózně usmál.

Havran se na mladého muže podíval. Pořád ještě se mu moc nezdál ani on, ani představa, že bude bydlet v jeho bytě. „Možná,“ odpověděl a otočil se k ženě a chlapci. „Jsem si jistý, že se vám tu bude žít dobře. Gratuluju ke koupi.“

O deset minut později Havran v bytě osířel jen s Bobkem. Zatím mu úplně nedocházelo, že byt prodal. Byl si celkem jistý, že Kjeld bude chtít obchod vyřídit expresně, nejen kvůli své provizi, ale také proto, aby s ním už nemusel přijít do styku. Přelétl pohledem po velkém, světlém pokoji. Na zbylých pár

kusech nábytku ležela tlustá vrstva prachu. Od úst mu stoupala pára. Připadal si jako v mauzoleu – v Evině mauzoleu. Jinak si byl jistý, že si tu mladý pár zařídí útulný domov, viděl to v ženiných usměvavých očích. Zadíval se do prázdna, na dubová prkna před pohovkou. Kdysi tu stál prosklený stůl, dokud se pod Evinou vahou nerozpadl. To tady ji našel zavražděnou, s hlavou rozbitou zlodějem. Před očima mu opět vytanula tmavá krvavá skvrna. Bez ohledu na to, jak důkladně vydrhl prkna, bez ohledu na to, že od její smrti už uplynuly víc než dva roky, měl ten výjev pořád před očima.

„Tak jdeme, Bobku,“ řekl a vyvekl psa z pokoje.

Plukovník Hausser stáhl okénko své lady a prostrčil škvírou průkaz. Strážný mu kartu vytrhl a přelétl ji – po očku však nepřestával sledovat Haussera, který strnule upíral zrak skrz přední okno. Po chvíli mu hlídač průkaz vrátil a těžká závora před autem se zvedla. Hausser jel dál po cestě mezi temnými monumentálními věžáky, které všechny patřily ministerstvu státní bezpečnosti. Ve dvaadvaceti budovách sídlila většina agentů bezpečnostních služeb. Byli rozděleni do dvaceti divizí, z nichž každá měla své pole působnosti. Hausser zaparkoval před budovou 7, v níž sídlilo jeho vlastní oddělení. Vystoupil z auta a vykročil k hlavnímu vchodu, kde si jeho doklady totožnosti prohlédl další hlídač.

Ostrý zápach z linolea hořčičné barvy na podlaze ho překvapil pokaždé, když jednou za čas své oddělení navštívil. Naposledy se tu zastavil před více než pěti měsíci. Vyšel po schodech do prvního patra, kde sídlilo oddělení Z. Byl to stínový útvar VIII. divize, jež měla na starost operativní úkoly v podobě sledování a výslechů. O existenci oddělení Z věděla jen skupina absolutně nejvěrnějších lidí. Všichni ostatní v bezpečnostní službě měli za to, že kanceláře patří úseku pod III. divizí, který měl na starosti zásobování. Ve skutečnosti se ale Hausser a ostatní zaměstnanci oddělení Z zabývali interními i politickými případy, kdy se vlastní lidé státní bezpečnosti nebo členové SED, Jednotné socialistické strany Německa, zapletli do protistátní činnosti. Během těch devíti let, kdy byl Hausser zaměstnaný v Zetku, se zabýval více než stovkou různých případů. Více než polovina z nich skončila pro viníky smrtí.

„Vypadáš nějak zdechle, Haussere,“ prohodil Walther Strauss astmatickým a permanentně zadýchaným hlasem. Šéf na něj

upřel své tukem zalité oči, které se mu v kulatém obličejí skoro utápěly. Vypadal za psacím stolem jako přerostlé mimino, generálská uniforma mu byla krátká. Tlustými prsty se hrabal v misce se sladkostmi a hledal poslední čokoládový bonbon s náplní. „Posad se,“ vybídl ho a ukázal na židli přiřazenou ke stolu. Hausserovi okamžitě došlo, že si ho šéf nepozval na přátelské popovídání, protože to by mu nabídl vodku a posezení na pohovce.

Hausser si rozeplnul kabát a aktovku si opřel o nohu židle, na niž se usadil.

„Kde ses schovával? Nemohl jsem tě sehnat.“

„Řešil jsem bezodkladnou záležitost.“

„Díky, to vím. Ratalzickovi se nelíbí úmrtnost v jeho ústavu v Hohenschönhausenu.“

Hausser pokrčil rameny. „Kdyby byli jeho lidi při výsledcích o něco efektivnější, tak bychom si takový praktiky mohli odpustit. Lea Danziga vyslýchali tři měsíce a jediným výsledkem bylo, že se Leovi lidi mezitím prokopali až do Charlottenburgu,“ dodal ironicky.

„Jsou tam z toho nervózní. Ratalzick nechce vzbuzovat pozornost.“

„Pozornost? Vede tajný vězení, o jehož existenci neví veřejnost vůbec nic. Myslím, že se může cítit docela bezpečně.“

„V dnešní době si nemůžeme dovolit dělat chyby. Naprosťo bezpodmínečně za sebou musíme zatahat stopy.“ Strauss si povolil zelenou kravatu. Přestože bylo v kanceláři horko, nezdálo se, že by chtěl otevírat okno za sebou.

„Leo zemřel na zápal plic,“ vysvětlil Hausser. Sklonil se a zvedl aktovku. Otevřel ji a vyndal z ní úmrtní list. „Podepsal to vězeňský lékař v Pomořansku,“ oznámil a položil úmrtní list před Strausse na stůl. „Leovi příbuzní obdrželi kopii a jsou obeznámeni s tím, že kremace už proběhla.“

„Další zápal plic?“ Strauss zabubnoval tlustými prsty o stůl. „Tos tam sakra způsobil pořádnou epidemii. A co jeho lidi? Zadrželi jste je?“

„Bylo to trochu složitější, než se zdálo. Z našeho sledování vyplynulo, že mezi přeběhlíky je i několik význačných osobností z ministerstva vnitra a pár straníků.“

Strauss vypadal, jako kdyby mu měla upadnout brada. Jednou rukou zmateně šmátral v prázdné misce po bonbonech. „No do prdele...“

„Ano, nebylo to pěkný.“

„Do prdele,“ zopakoval Strauss. „Pomalu nevím, co je horší, jestli další tunel v srdci Berlína, nebo straníci, který chtějí utýct? Až se to zjistí, tak to pro nás budou jatka. To jen přilejvá olej do ohně opozice, je ti to jasný, Haussere? Chápeš, že poprvý od třiapadesátého máme v zemi nějakou zasranou opozici?“ Vytáhl zásuvku a vyndal z ní bonboniéru. Horečně roztrhl celofán. „Přesně tohle se děje kolem nás, v Polsku, Maďarsku i v Sovětském svazu. Kvůli glasnosti a perestrojce sedíme na soudku se střelným prachem.“ Nacpal si do pusy několik bonbonů a zbytek nasypal do misky. „Celej svět to sleduje a všechno to spadne na nás... na bezpečnostní službu. Chápeš to?“

„Naprosto.“ Hausser se ztěžka nadechl. „Ale nepřijde se na to.“

„Jak to? Na takový věci se přijde vždycky.“

„Nepřijde.“

„Řekni, že jsi ne... Nepopravili jste... lidi ze strany, že ne?“ Strauss polkl pralinky.

Jeho ztrápená mysl začínala Hausserovi lézt na nervy. „Jistěže ne. Proboha, nejsem sebevrah.“

„Tak co teda?“

„V noci z osmnáctého na devatenáctého července se pokusila první skupina přeběhlíků utýct tunelem v Ruppiner Strasse. Celkem jich tam bylo čtrnáct. Přesně tři minuty po tom, co první lidi zmizeli v dílně, přijela četa z pohraniční stráže XX. divize. Obklíčili dílnu, takže se spoluviníci Lea Danziga museli připojit k přeběhlíkům v tunelu.“

„To jsi je nechal utýct?“

„Jo, dokud jsem si nespočítal, že musejí být tak asi v polovině sto čtyřicet metrů dlouhýho tunelu. Pak jsme nechali tři nákladáky pohraniční hlídky přejet podél prvního bezpečnostního plotu.“

„Ale co se stalo s těma přeběhlíkama?“

„Jsou pohřbení. Otřesy od tunovejch nákladáků tunel zbořily.“

Strauss se poprvé během celého rozhovoru usmál. „Chápu. Výborně. Dobrá práce, Hausser.“

„Díky.“

„Máš k tomu případu nějakou zprávu?“ zašilhal po Hausserově aktovce.

„Jak by mohl existovat nějaký protokol k události, která se nikdy nestala?“

Strauss přikývl. „No a co teď?“

„Teď?“ Hausser pokrčil rameny. „Teď najdu nějaký nový případ. Mám jich pár vytipovanejch.“

Strauss se ztěžka opřel do židle. „Možná že na nový případ ještě neuzrál čas. Možná bys měl počkat.“

„Na co?“ odvětil Hausser a zavrtěl hlavou. „Třídní nepřátelé nečekají.“

„Víte teď vane odjinud. Nejen zvenčí, ale dokonce i ze samotný strany. Fakt. Dokonce i tady, z nejvyšších míst.“

„Co navrhuješ?“

„Nepřemýšlel jsi o tom, že by ses stal poradcem?“

Hausser přehodil nohu přes nohu, opačně, než je měl dosud, a upravil si puky. „U nějaký jiný divize?“

„Uvažoval jsem spíš o nějakých našich zahraničních soudruzích.“

Hausser dočista zkoprněl. „Vůbec jsem nevěděl, že ještě vysíláme lidi ven.“

„Jo, jo, do Střední Ameriky, některých nových afrických států a přirozeně na Kubu. Spousta lidí potřebuje naši speciální expertizu.“

„Díky, ale o to zájem nemám. Moje práce je u Zetka.“

Strauss si založil ruce na břicho. „Já jsem na Kubě byl. Před mnoha lety, předtím, než se založilo oddělení Z. Tu zem ti můžu vřele doporučit. Maj tam úžasnej rum, doutníky tlustý jak ruka, dobrý podnebí a pak samozřejmě taky ženský. Všechny jsou *moc* milý. Už jsi to někdy dělal s černoškou?“

„Proč mě najednou chceš posílat na druhou stranu zeměkoule?“

Strauss ho zasněně ignoroval. „Jejich ženský, to je úplně něco jinýho než u nás. Kůži mají mnohem hrubší a plnější. Chlupy dole mají černý a hustý a voní po tabáku. A klitoris velkej jako pecku ze švestky. Luxus, fakt... luxus.“

„Bude se Zetko zavírat?“

Strauss smutně stočil pohled k Hausserovi. „To nevím. Ale velice pravděpodobně ano. Až se budou hledat obětní beránci, budou se tam možná stínat hlavy.“

„Obětní beránci? Za co? Vždyť jsme přece hrdinové.“

„Ano, jsme hrdinové,“ odvětil Strauss nepřesvědčivě.

„To je mejlka.“

„To je politika.“

„Jak jsem říkal, je to mejlka.“ Hausser měl sto chutí mu říct, co si myslí o jejich politicích, ale udržel se. Ztěžka se nadechl nosem. „Pokud mi nenakážeš, abych jel pryč, tak zůstanu, kde jsem. Najdu další případ. Nějakou velkou rybu.“

„Výborně.“ Strauss se zdrženlivě usmál. „Ale dávej na sebe pozor, Hausser.“

Hausser přikývl a zvedl se ze židle. Srazil před Straussem paty a pak malou tmavou kancelář opustil. Celé roky si kryl záda. Vždycky si dával pozor na nepřátele, jak na ty zvenčí, tak na ty úplně nejbližší z bezpečnostní služby. Protokoly sepisoval co nejstručněji a nikdy se nepodepisoval pod něco, kvůli čemu by ho pak mohli nařknout ze zločinu. Čím méně toho bude psáno, tím lépe. Mánie bezpečnostní služby všechno archivovat podle něj představovala jistou slabinu. Je mnohem

důležitější žít ve stínu. To je jejich nejlepší zbraň. Vrátil se ke svému vozu a posadil se za volant. Připadalo mu nemyslitelné, že by se oddělení Z mělo zavřít. Zavrtěl nad tím absurdním nápadem hlavou a nastartoval ladu. To by pak klidně mohli zavřít celou Stasi, a to se nikdy nestane. Zařadil a projel kolem budovy 1, kde sídlilo nejvyšší vedení. Čím dříve najde další případ, tím líp.

Lilo jako z konve a Havran krácel kolem opevnění. Bobek se s ním snažil držet krok, ale vzhledem ke svému krátkým nohám za ním zaostával. Když dorazili k Mořské vydře, honem vklouzli dovnitř. Bylo sice ještě před polednem, ale ve staré hospodě už bylo plno. Lidé se chtěli schovat před deštěm a špatné počasí využili jako výmluvu pro dnešní první pivo. Havran si sundal kapuci a po cestě k baru si otřel obličej. S naprostou ironií k dešti venku a notorické tmě uvnitř Mořské vydry tu ze starého jukeboxu v rohu zněla veselá píseň Kima Larsena *Susan Himmelblå* o nebesky modré Susan.

Ve dveřích do zázemí se objevil Johnson. Ve velké dlani držel malý šálek na kávu. „Havrane,“ zabručel a odloudal se k baru.

„Dám si Hof, díky.“ Havran se posadil na vysokou barovou stoličku a rozepnul si kapsu u kožené bundy. Vyndal z ní svazek bankovek. „Asi bych měl vyrovnat účty. Co ti dlužím?“

Johnson při pohledu na množství peněz povytáhl zarostlé obočí, ale nic neřekl. Místo toho vytáhl z balíčku na stole cigaretu Cecil. Obličej mu krátce ozářil plamínek zapalovače a pak Johnson zmizel za obláčkem kouře. „Předpokládám, že poldové ti už výplatu neposílají. Ty jsi udělal banku?“

„Prodal jsem byt. Ne že bych už měl peníze na účtu, ale banka mi přesto zvýšila kontokorent.“

Johnson otevřel láhev piva a postavil ji před Havrana. „Mám ti blahopřát?“

Havran upil. „To nevím. Ale ty peníze přijdou každopádně vhod.“

„Našel sis nějakou novou bejváku?“

„Vždyť mám přece Bianku.“

Johnson odložil šálek. „Nemáš snad v úmyslu se na tu starou kocábku nastěhovat natrvalo?“

„Proč ne? Bydlel jsem tam celou zimu a bylo to fajn. Teď získám nějaký prachy, za který ji dám do pořádku.“

„Jestli tě zajímá můj názor, tak to nezní moc promyšleně.“

„Jenže já se tě na něj neptám. A navíc, když jsem kupoval Bianku, jistil jsem půjčku bytem. Takže teď, když jsem ho prodal, budu muset tu půjčku splatit.“

Johnson odklepl popel z cigarety do popelníku. „Takže jsi fakt vyměnil ten nádhernej byt s výhledem na val za starej trawler?“

„I tak je možný se na to dívat.“

„Proti gustu žádnej dišputát,“ zavrtěl Johnson hlavou.

Havran dopil láhev a zprudka ji postavil na stůl. „Co ti dlužím?“

„To byla rychlovka.“

„Slíbil jsem makléři, že z bytu vyklidím zbytek věcí, aby si ho dneska mohli převzít.“

„Vejde se ti to všechno na loď?“

Havran sklopil oči k podlaze. „Ne, většiny jsem se už zbavil. Vlastně mi zbejvaj jen... no jo, Eviny osobní věci, víš co, oblečení a tak podobně... pak bude byt vyklizený.“ Rozhodil pažemi a zvedl se. Bobek unaveně zachrčel. Ležel pod židlí a tvářil se, jako by neměl chuť se zvedat. „Tak kolik ti dlužím?“

„Tohle je na účet podniku,“ odpověděl Johnson a prázdnou láhev uklidil. „A co se týče našich účtů, tak neříkej hop, dokud jsi nepřeskočil. Nedohodneme se, že ti tu taky zvýším kontokorent?“

Havran se do bytu vrátil vyzbrojený rolí černých pytlů. Pohled na prázdné pokoje byl pro něj skoro úlevou. Holé místnosti působily jako vydrhnuté od posledních zbytků vzpomínek na strašný zločin, který se tu stal. Vybavení bytu prodal za čtyři a půl tisíce bazaru Flytte Finn z Haslevu. Odvezli si všechno, i to, co bylo naprosto bezcenné. Dokonce ani nesmlouvali o ceně, takže se Havran domníval, že má jeho nábytek pro lidi ve středním Sjællandu nějakou hodnotu. Záměrně si vybral

obchod s použitým zbožím, který sídlil daleko od Christianshavnu, aby se nemusel dívat na svoje a Eviný kusy nábytku v některém z mnoha místních bazarů. Jediné, čeho nechtěl, aby se lidé z firmy dotýkali, byla šatní skříň v ložnici.

Otevřel dveře skříně a zadíval se na poličky a šatní tyče, na nichž visely vyrovnané Eviný šaty a halenky. Na zlomek vteřiny zalitoval, že firmu Flytte Finn nepožádal, aby si odvezla všechno. Nedokázal se však smířit s myšlenkou, že by se v Eviných osobních věcech měl prohrabovat někdo cizí. Mezi bundami zahlédl modré šaty a vytáhl je ze skříně. Podržel je před sebou a hřbetem ruky přešel po tenké, jemné látce. Měla je na sobě ten den, kdy ji spatřil poprvé. Když se prvně zastavila na Biance. Připadalo mu, že se to snad stalo v jiném životě. Šaty pečlivě složil. Byla po smrti už více než dva roky, ale on se s tím stále nedokázal vyrovnat. Odtrhl z role jeden pytel na odpadky a modré šaty opatrně položil na dno. Pak začal z polic sundávat trička, halenky a spodní prádlo. Když naplnil první pytel, utrlh další a pokračoval. Přidal na rychlosti a strhával z ramínek kabáty, bundy, kalhoty, šaty a cpal je do pytlů. Potřeboval to zvládnout na jeden zátaž, bez váhání, stejně jako když se z rány strhává náplast.

Tři pytle s oblečením, které už naplnil, postavil ke dveřím do předsíně a vrátil se k poslední části skříně. Bylo by sice nej-jednodušší zahodit pytle do popelnice dole na dvoře, ale na poslední chvíli se rozhodl, že je odtáhne do humanitárního second handu na ulici Amagerbrogade. Věnovat oblečení církevní charitě bude přesně v Evině stylu. Byla ochotná pomáhat komukoli a podle jeho názoru bylo tohle dobročinné až dost. Uvědomoval si, že ho bude zatraceně bolet, jestli někdy nějakou ženu zahlédne v Eviných šatech, ale v tom případě to bude muset být oběť, kterou přinese pro dobrou věc.

Když cpal do pytle poslední kabát, vyklouzl z jeho kapsy mobilní telefon a spadl před něj na zem. Zvedl ho. Byla to po-starší Nokia s anténkou. Pokusil se ho zapnout, ale nebyl na-bitý. Nevzpomínal si, že by ho někdy viděl, ani si nebyl jistý,

jestli patřil Evě. Měla jeden z prvních iPhonů, s jehož užíváním jí mimochodem musel pořád pomáhat. Nedopočítal by se, kolikrát nevědomky zmáčkla displej a zavolala jemu nebo někomu jinému. Při té vzpomínce se usmál, ale pak si vzpomněl, že zloděj, který se k nim vloupal a Evu zavraždil, ukradl iPhone i její hodinky, peněženku a notebook. Ani jeden z předmětů se od té doby nenašel a pachatel zůstal nedopaden navzdory intenzivnímu pátrání, které vyhlásil nejen on sám, ale celá policie. Jediné, co o něm věděli, bylo, že ho mají hledat mezi zlodějskými gangy z východní Evropy, které tehdy zaplavily jejich čtvrtě. Jenže ty už teď byly dávno za hranicemi Dánska.

Strčil si telefon do kapsy. Už na ten prokletý případ nechtěl myslet. Z hořké zkušenosti věděl, že pokud myšlenky nevyžene z hlavy, pošlou ho do temnoty, které se dokáže zbavit jedině alkoholem, a upřímně řečeno, zpíjení do němoty, aby zapomněl, už ho unavovalo.

Popadl pytel a odnesl ho k ostatním. Možná to byl její služební telefon, nebo ho možná měla před iPhonem a jen ho odložila. Rozhodl se, že sežene nabíječku a tuhle záhadu rozlouskne. Pokud bude patřit advokátní kanceláři, v níž pracovala až do své smrti, bude záhodno jim ho vrátit. A pak bude mít konečně klid.

V Polsku sestavil parlament komisi, jež měla vyšetřovat, zda tajná policie nespáchala politické vraždy. Na Západě to očividně byla velká mediální událost. Hausser se tu novinu dozvěděl od V. divize, která monitorovala veškeré západní zpravodajství a propagandu. Poláci po takzvaném demokratizačním procesu neplývají časem, uvažoval Hausser. Jejich situace ho však nijak výjimečně netrápila, protože pro něj zůstanou beztak vždycky národem zbabělců, a bylo nemyslitelné, že by se něco podobného mělo stát tady. Tohle je Německo! Ovšem to se týká jen té správné části země. Věděl ale taky, že až se ta zpráva dostane ke Straussovi, pomoci se strachy a bude se rozkřikovat, ať dávají pozor a nezahajují další šetření. Proto musí najít nějaký případ už dnes v noci.

Byla skoro půlnoc a kromě bzučících větráků, které pracovaly dvacet čtyři hodin denně, aby ve sklepním archivu zajistily mírnou vlhkost vzduchu, tu bylo úplné ticho. Skříně se složkami stály jako nablýskané kostky domina ve stejně dlouhých řadách. Obsahovaly přes stovku kilometrů polic s protokoly z vyšetřování všech sledovaných osob. Všichni ti zdegenerovaní, disidenti a zrádci byli shromažďováni tady. Hausser se posadil do jedné z prázdných kanceláří archivářů. Pohlédl na komínky složek, které mu tu nechal Müller. Muselo to být víc než padesát případů, které spolu s ostatními agenty nahrubo protřídil. Naveně si promasíroval spánky. Venku mezi lidmi je tolik zrádců a tak zatraceně málo času je všechny pochytat. Leo Danzig byl výborný úlovek, obzvláště proto, že díky němu zastavili další zrádce. Jenže dostat se tak daleko trvalo celé měsíce. Padlo na něj tisíce hodin dřiny. Sám musel změnit identitu a nastěhovat se k Leovi do domu, aby ho mohl sledovat opravdu zblízka. Hrál nápomocného souseda, a dokonce si spolu poseděli na dvoře u piva. Celé jaro strávil nepřetržitým

sledováním, které pro Lea nakonec skončilo výletem do bedny. Vidět Lea naposledy vydechnout bylo po mnoha měsících těžké práce vykoupením. Bylo to osvobozující hlavně pro stát, nikoli jen pro samotného Haussera.

Otevřel aktovku a vytáhl poloprázdnou lahev absintu. Tohle dekadentní pití bylo jeho jediným hříchem. Nic jiného si v Intershopech praskajících ve švech vším tím západáckým zbožím nekupoval. Absint byl trhlinou v jeho jinak neochvějně pevném socialistickém smýšlení. Ale také jeho pomocníkem. Nalil si do skleničky tekutinu se zeleným odleskem a nasadil na ni malý stříbrný brouilleur. Opatrně do něj vložil kostku cukru a naplnil vaničku vodou z konvičky na stole. Oslazená voda začala z nádržky pomalu překapávat přes lehce nakloněnou stěnu, která pouštěla do sklenky každou kapku zvlášť. Naslouchal tichému kapání a sledoval, jak absint pomalu mění barvu a vzniká z něj mléčně bílá substance. Když všechna sladká voda překapala do sklenky, vypil ji několika lačnými loky a znovu si dolil. Teprve po třech skleničkách začal procházet složky. V hlavě mu hučelo a netušil, zda mu v lebce zní ozvěna kapek dopadajících do alkoholu, či to způsobil thujon v nápoji. Znělo to skoro jako listopadový déšť na Karl-Marx-Allee nebo ledová voda, kterou napouštěli bednu. Potřeboval pořádný případ, nějaký takový, který by Straussovi ucpal pusku a zvedl ve Stasi morálku, ukázal všem, že spravedlnost existuje a že zrádci neuniknou, ať sedí sebevš.

Začal se prokousávat prvními dvěma hromádkami složek. Všechny případy se dotýkaly drobných přečinů a Haussera štválo, že mu Müller tyhle případy vůbec předložil. No dobrá, pár se jich týkalo členů strany, ale byly to záležitosti, které nahlásili závistiví kolegové a které pramenily z interního rozpadu a z mocenských bojů mezi stranickými funkcionáři. Kapavý zvuk v hlavě zesílil, Hausser si promasíroval spánky, ale nepomohlo to. Cítil, že informátoři těmito hlášeními jen mrhali časem bezpečnostní služby a všechno díky tomu bylo ještě byrokratičtější a neefektivnější. Ve skutečnosti jen kryli